

Наприкінці осені, коли вечори стають довшими, повітря в Тихій долині сповнюється запаху втомленого мокрого листа й аромату солоного передзимового моря.

Останнє, чого торкаються промені сонця, перш ніж сховатися за обрієм, — це старий маяк і будиночок, що до нього притулився. Вони стоять віддалено від містечка. Саме там живе Кельта і двоє її щуриків.

Кельта обожнює свій будиночок.

Раніше вона жила тут з дідусем і бабусею. Проте, коли ті вирушили в далеку подорож, Кельта залишилася сама й відтоді власноруч доглядає дім. Згодом у дівчинки з'явилося двоє щуриків (що то за кумедні хвостики — це вже зовсім інша історія).

Колись давно світло старого маяка вказувало шлях кораблям. Але відтоді минуло багато-багато років. Тож маяк просто спочиває собі на березі.

Кельта пам'ятає його вже старим маяком. Історії про нього повсякчас розповідав дідусь, коли вони вранці прогулювалися морським узбережжям.

Кожнісінького вечора Кельта готувала морквяне какао за рецептом своєї бабусі. У її книзі можна було натрапити на безліч дивних, навіть чудернацьких рецептів. Тож серед них морквяне какао здавалося лише звичайнісіньким смаколиком.

Бабуся готувала те какао, коли Кельта була зовсім маленькою. Приносила його до ліжечка й лагідно називала онуку «моя солодка морквиночка».